

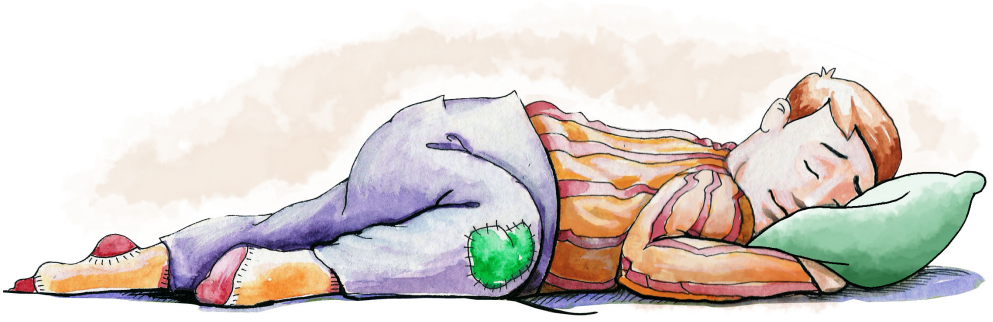
KORKAK OĞLAN

Sizinle tanışmadan önce,
Söz düşürüp konuşmadan önce,
Az gittim, uz gittim
İki ters, bir düz gittim
Çok yerler gördüm,
Çok şeyler yaşadım.
Ovalar gördüm, el kadar
Ağaçlar gördüm, kol kadar
Dağlar gördüm, dümdüz
Tepeler gördüm, dağ kadar
Filler gördüm, karıncadan küçük
Pireler gördüm, develerden büyük.
Su tersine akıyordu,
İnsanlar tersine yürüyordu.
Gök aşağıda, yer yukarıdaydı.

Demek ki
Buralardan geçmişti ozan dede,
Yoksa neden yazsındı o dizeleri:
“Gök yeşil / Yer sarı / Mercan dallar”
Ya da benimle dalga geçiyordu,
Veli'nin oğlu, Orhan Veli:
*“Gökyüzünü ben boyarım her sabah,
Hepiniz uykudayken.
Uyanır bakarsınız ki mavi.*

*Deniz yırtılır kini zaman,
Bilmezsiniz kim diker;
Ben dikerim.”* diyordu.

Atıp tutmadan,
Çekip uzatmadan,
Yeter artık dedirtmeden
Bir masal anlatayım size:

Bir varmış, bir yokmuş. Çalışkan ama yoksul bir ananın, tembel ve korkak bir oğlu varmış. Yer yerinden oynasa kıpırdamaz, gölgesinden korktuğu için ayak yoluna bile çıkmazmış. Herkes dağ bayır aşıp işe giderken, o horul horul uyurmuş.

Oğlunu çok seven ana üzülür, ağlarmış. Başkasının oğulları, kızları böylesine çalışkan ve yiğitken, onun oğlu tembel ve korkakmış...

Neden, niçin, deyiş düşünürmüş.

Acaba soyundan mı, boyundan mı geliyor, diyor-muş. Oysa ne ölmüş kocası korkak ve tembelmiş, ne de kendisi. Onların gerdiği yayı kimse geremez, attıkları oku kimse bulamazmış. Kırk kişinin işini bir günde görür, bir vuruşta koca fili devirirlermiş.

Çok düşünmüş yoksul ana, ağlamış yana yana.
Benden sonra ne olur bunun sonu?
Kim getirir, kim yedirir?
Kim yatırır, kim kaldırır?
Kim açar kapısını, kim tutar elini, deyip dövü-
nürmüş.

Çok severmiş oğlunu ana. Gereğinden çok ko-
rur, kollanmış. Dışarıya çıkıp düşer şaşar diye sürekli
uyarır, öğütlermiş:

“Sakın dışarıya çıkma!”

“Sakın sokağa inme!”

“Oturduğun yerden kalkma.”

“Sonra öcüler kapar.”

“Uğrular, eğriler...”

Gel zaman, git zaman koca yiğit olmuş, el kadar
oğlan. Toprak dama sığmamış. Bir oturuşta koca bir
koç yiyor, on kova su içiyormuş.

Gün gelmiş, anası elden ayaktan düşmüş. Artık ne
tarlaya gidebiliyormuş ne bağa bahçeye.

Oturmuş ağlamış.

– Artık tükendim ben oğul can, demiş. Ne yiye-
cek getirecek, ne su taşıyacak gücüm kaldı. Git, kur-
tar başımı. Senin yaşlıların, at binip cirit oynuyorlar.
Yay gerip ok atıyorlar. Avcılık, çobanlık yapıyorlar.
İş peşinde, kuş peşinde koşuyorlar.

Söylenmiş, sızlanmış oğlan. Çıkmış çıkmış geri dönmüş.

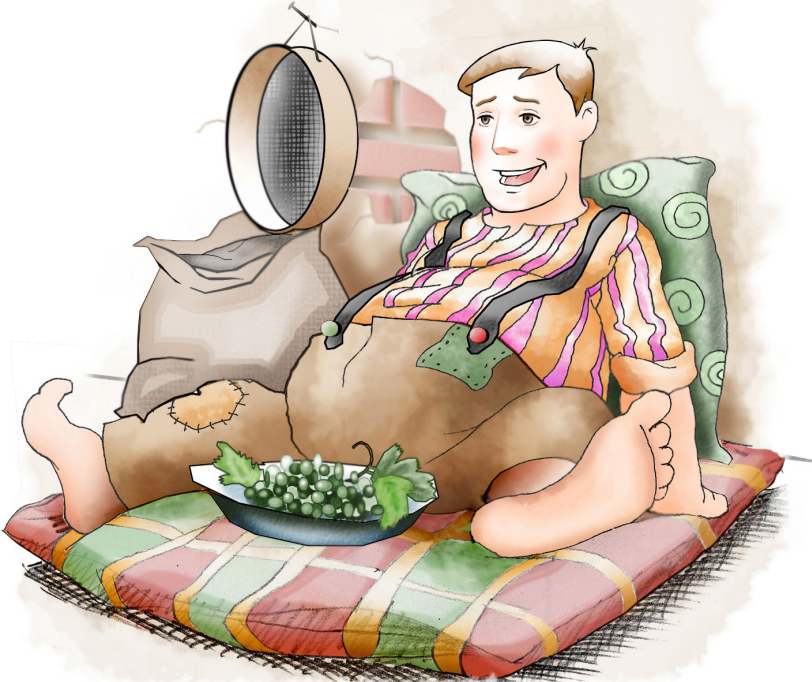
– Sensiz yapamam ana can, demiş.

Anası yana yakıla,

– Benden umudunu kes. Bugünlük, yarınlık işim kaldı. Bir ayağım çukurda benim, demiş.

Ne söylemişse yararı olmamış. Korkak Oğlan, bir adım öteye gitmiyormuş.

Yaşlı ana bakmış olacak gibi, söz yerini bulacak gibi değil. Oğlunu çıkarıp kapıyı kapamış. Ne kadar çalmışsa, ne kadar yalvarmışsa açmamış.

Beklemiş kalmış oğlan. Korkmuş karanlıktan, irkilmiş gün ışığından. Dvnmş, sızlanmış. Ağlamış, yırtınmış.

Gözlerini yummuş, kulaklarını tıkanmış anası. Duymuş, duymazlıktan; görmüş, görmezlikten gelmiş.

Korkak Oğlan, bir süre sonra acıkmış, susamış. Sine sürüne dereye inip su iniş. Kimse karşı durmamış. Kimse bir Şey dememiş. Sevinmiş, umutlanmış. Biraz olsun korkularından arınmış.

Komşu evden mis gibi ekmek kokusu geliyormuş. Utana ekine tandırın başına varmış. El açmadan istemededen, ekmek pişiren teyze, iki ekmek uzatarak,

– Buyur al oğul can, demiş. Geç otur, doyur karnımı.

Ekmeği almış, ama oturmamış.

– Sağ ol teyze. İşlerim var. Ben gideyim, demiş.

Kadın, sevecen bir sesle,

– Gle gle oğul can. Yolun açık olsun. Tanrı, görünmez kötülüklerden, kazalardan korusun, demiş.

Bizimki ekmeği koltuğuna kıstırmış, yürümüş. Hem yiyor, hem düşünüyormuş:

Oh, ekmek elden, su glden! Dışarıda da yaşar giderim ben.

Mevsimlerden yazmış. sti başı tozmış. ıkar-mış giysilerini, arıncaya kadar yzmiş. Ağrılık

basmış, uyku çökmüş. Uzanıp yatmış. Uyandığında güzmüş.

Yürürken dururken bir bahçenin önüne varmış. Bahçede çeşitli meyve ağaçları varmış. Elma, armut, şeftali, erik... Canı çekmiş, iki kırmızı elma koparmış daldan. Daha ağızına götürüp ısırmadan,

– Hey yabancı, diye bağırmış bekçi.

İrkilmiş, korkmuş o dallı gövdeli delikanlı. Sinmiş kalmış olduğu yere.

Bekçi:

– Hem izinsiz toprağımıza girdin, hem elmalarımızı kopardın. Kimsin, necisin? Nereden gelip, nereye gidiyorsun?

Sindiği yerden kalkmış bizim Korkak Oğlan. Titrek bir sesle,

– Korkak Oğlan'ım ben, demiş. Annem böyle der, böyle çağırır. İş tutmaya, ekmek kazanmaya

gidiyorum. Bağışlayın bilmeden oldu. Buyurun, alın elmalarımızı.

Bekçi, acımış Korkak Oğlan'a:

– Ben bağışlarım, ama bey bağışlamaz. Bu gördüğün topraklar, şu koca dağlar taşlar, gökte uçan kuşlar, ovalar dolusu sığırlar, sağınlar bütünüyle be-yimizin. Benim elimden bir şey gelmez. Ne git derim ne kal. Seni ona götüreceğim. Son söz, son yargı onun. Derdini ona anlat.

Korkak Oğlan bin kapıdan, bin denetimden geçirilibeyin yüksek katına çıkarılmış. Diz çökmüş, baş eğmiş.

–Anlaşılan yabancısın delikanlı. Yoksa destursuz girmezdin bizim bağa, demiş bey.

Gözlerini yerden kaldırmadan,

– Bağışlayın beyim. Bilmeden, istemeden oldu. Bu koca toprakların sizin olduğunu...

Sözünün gerisini getirememiş.

–Öğreneceksin ve unutmayacaksın, demiş bey. *Sonra çevresindekilere, sağındakilere, solundakilere dönerek*, alın götürün bunu. Her elma için kırk sopa vurun. Toprak bastı karşılığı olarak da kırk gün çalıştırın.

Korkak Oğlan başını kurtardığı için sevinmiş.